

ütles: se kullu ja mõni teine polle kahjuks; weiksed teivad head põllule, põld annab omma head minnule! Se olli targaste arwatud. — Pannime ka tähhele, et tö-riistadel, wankritel ja igga asjal olli seal teatud paik. Kui Kustaw ue tenija wöttis, siis kinnitas sellele kohhe, et töölt tulles peawad kõik riistad omma paika pannema; siis polleks tarwis, tööle minnes, neid siit ja sealt kokku otsida, miska mõnnes kohhas palju aega widetakse. Sest seadusest tulli Kustawil ka se kasu, et asjad ei wöinud kaduda egga raisku minna; asjad ollid ikka jälle ilma ees ja kohhe nähha, kui middagi pudus. Igga laupäwal kulas Kustaw pealegi weel järrel, kas kõik alles olli, kas tuggew ja terve. Mis katti olli parrandati siis eht murretseti aegaste uut.

Kes sealt küllast läbbi käisid, pannid ikka immeks, et Kembari koht ni puhhas ja illus olli. Tubba olli walge, sest Kustaw olli suremad aknad siise teinud; wärrawa kõrwa ta istutanud kaks illusat kaske, toa jure õunapuid ja marjapoesaid, ümberringi teinud illusa aja. Kembari õu olli kaunis suur, agga enne allati weistest ärratallatud ja nende sõnnikut täis. Sedda arwas Kustaw rummalaks, nagu se iggaüht pahhandab, kes ropust ei falli. Kustaw tõmbas sellepärrast aja ülle õue, nõnda et õue jäggu mis ellu-toa ümber, jäi innimestele ja et karja-aja tarwis olli isse õu ja

te, kust weiksed läksid ja tullid. — Kurre Karel olli muudu mõistlik mees, agga kui sedda näggi, wangutas pead ja ütles: „Kustaw, ärra sedda te; puhtus on küll palju wäärt, agga weiste sõnnikut ei tohhi põllata: se on ma-mehhe kuld!“ „Armas taat! — wastas Kustaw — seep se on, ma armastan puhtust ja peau sõnnikut kalliks! Enne olli sõnnik laiati ülle õue ja läks ennamieste raisku, nüüd seisab tagga õues ühheskoos ja aetakse nädaldas kord kokku ja mullaga seggaminni, et parreminne seisab!“ Karel ei teadnud muud võlda, kui: saab näha! ja ta näggi ja teggi teine aasta nõndasammuti.

Mis Kustawist weel kita, olli se: ta hoidis kõigesugguse wõlla eest ja ütles sest nõnda: „Kus wõlgu tehakse, seal on tiiskus majapidamises; selle ots on waejus ja pankrut!“ Wägaskiga ei olnud temmal muud teggemist, kui et ta selle wõlla, mis enne temma perremehhe põlwe tehtud, ärratasjus. Ei ta pärrast ennam läinud sealt wilja wõtma, egga olnud siis temmal tarwis senna wia. Igga aast ta kui ta omma wilja sai pekkinud, siis panni sedda aita kolme jansse: seemeks ni palju, kui arwas teisel aastal tarwis ollewad; söma tarwis teine jäggu hingete arvu järrel; miina tarwis kolmas jäggu, mis küll wahhest hopis weikene olli. Sellepärrast tahis temma orras ennamieste rõõmsam olla kui mitmel teisel, ja leib temma jures su järrel; mag-